

Yarınların Hatırına

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mart 2020

Güneşi doğuran yetim gece ve hayatı sulh bilen yorgun kelim, yorgun mevsim.

Gün, özürme yenik düştü esir kalmışlığıma da minnet ettiğim her sela vakti.

Aşkı kıyanlara mecburi atış ve hedefimdeki makul rota elbet sırtı güneşe ve bahara dönük olanlara nispet yaptığım bir şiir vakti, sevginin de seyisi iken fukara yürek ve sözcüklerin cibilliyetine çizik attığım.

Selamı eksik eden etmeyen ve hürriyetini yanlış mefhumlarla meşru kılan...

Hükümranlığında Rabbin aşkın da kelimasında yanıp sönen yüreğin ferisi.

Meşru müdafaa benimki ne zamanki s/özlendim hayatla ve işte kalburüstü duygularım filan da maharet değil hani sadece:

"Yaz" dedi Rabbin.

Öncesinde...

"Sev" dedi.

Makul düşlerin hüküm verdiği gerçekler ve gerçeklerin reşit kılmaya üşendiği hayaller...

Lafügüzaf ve eridiğim kadar da erdiğim.

Ertelediğim ne varsa şimdi telaşla cebelleştığım hayat ve güzergâhında koca insanlığın yenik düştüğü elbette sadece ve sadece cehalet.

Virüs hak getire.

Sevgisizlik ve gıybetin doz aşımı yetmedi sevenlerin hakkı yokmuş gibi yaşamaya ve mutlu olmaya arşı alaya çıkan çalgılar, çengiler ve nefret makamında şarkılar.

İkili ilişkiler ve de hele ki mevzu bahis bir üçüncü kişi ise.

Sözcükler yetmiyor asla yetmedi güzel Rabbim ve nasıl bir tevafuk ki; özlediğim hayatı yaşıyorum aslında herkesin yaşadığı hayatı ben bir ömür yaşamışken...

Eve sığmaz mı hayat ki bir ömür sığıdığım yeri geldi duygularımın taşıdığı ve insan sevgimle çoğu insana da taş çıkardığım lakin yetmedi bilirim...

Azığım.

Atığım.

Olmayan azametim ve fitratım.

Ölü nefsim koktu ve attım çöplüğe ve yerine bir kalp gözü bahşetti Rabbim.

Sevdalanmak mı?

Elbet hayatın da meali üstelik farkına varmadan kalp gözüme sirayet eden nihayetinde Rabbime dokunduğum.

Mübalağa etmeden sevsem de sevgi aşımı lakin unutulmuş illa ki bir şeyler vardı ve olacaktı da ne zamanki kendimi sevmeye kalktım ve işte fırsat bu fırsat:

Sınandığım.

Sınandığımız.

Zalim yine zalim ve mazlum sevgiye ve İlâhi Aşka hâkim.

Bedellerse ödenen ne gam hele ki vicdanımın rüştünü ispatlamışken.

Sözcükler dar boğazda lakin geniş benim gönül pencerem.

Latife yapan mevsim ve muhatabım olan tabiat ne zamanki gözlerim doldu evren de ç/ağladı akabinde ve işte içimde yeşeren gece ve neşe üstelik gecenin kaçı sönmüşken çoktan gündüzün ferî ve işte gülümseyebildiğim bir vakit ne zamanki şehir ışıkları söndü ve rahmetin ışığı ile aydınlandı evren ve kozam.

Muhatabım olan evren ve insanların hala ket vurmaya beceremediği yaşama sevincim gerçi infilak eden ruhumla az cebelleşmedim bir ömür hele ki geçen şu son 24 saat.

Yol uzun ya da kısa.

Satırlar bazen şişkin bazen sıska.

Hazan benzeri bahara duyduğum özlem hele ki en çok yağmuru sevdiğim ve nemlendiğim anbean.

Aşka hürmet eden etmeyen ve beşeri sıfatları yok sayıp da erdiğim o nokta aslında nihayet addedilen lakin farkı şu ki: yarınlar egemen kader ve cihan.

Arz ettiğim ne ki?

Talep ettiğim mi? Haşa, Rabbim hem sen nasıl da bilirsin içimden geçeni?

Kulvarımda tekim çünkü acılarımla ihya oldum ben bir ömür varsın şimdi de sefasını süreyim geçen acılı zamanın.

Güne hürmeten.

Hayatı azaba çeviren zalime de ettiğim sitem elbette kalmadı bunca mazlumun ahı yerde ve ah etmesem bile içimdeki yara çok taze.

Yamalı sözcüklerim zaten en sevdiğim mintanım ve dikiş yerlerinde sözcüklerin, atan kalbim üstelik sevgi ve merhametle elbette inancın ışığında, ortada kalmışlığıma da kıyamadı Rabbim ve işte İlahi Ateşin nezdinde boynum nasıl ki kıldan ince...

Hayatı yaşanır kılan ya da kılmayan ve ölümün örtülü yüzün de artık tüm maskelerin de düştüğü ve ne mutlu içi dışı bir olana gerçi yaşarken mutluluğa fazlaca denk düşmedim lakin hayat sadece bu günden de ibaret değil;

Yarınların hatrına ve hala yaşayıp da yazabiliyorsam demek ki tükenmedi umutlar.